

Een Nederlandse Amerikaan, die zie je al van verre staan, zeker als hij

Van Halen heet.

*Ter gelegenheid van de nieuwe CD **Balance** trakteerden **Eddie**, **Alex** en hun maatjes **Michael** en **Sammy** familie en vrienden hier ten lande op een exclusief radio-optreden. Ze vonden bovendien de tijd om zich te oriënteren op het*

Nederlandse produkt anno 1995.

door **Mark van Schaick**
fotografie **Dirk W. de Jong**

Van Halen, dat stond ooit voor een 'typisch Amerikaans' rock & roll-circus, voor allerhande uitpattingen, extravagant gedrag en ster-allures. Toch was Nederland, of tenminste het hardrockend deel van de natie, trots op haar geëmigreerde zonen. We volgden de avonturen van gitaargod Eddie ('de beste ter wereld') en drumbeest Alex ('zès bassdrums!') op de voet. We zagen het nodige veranderen sinds het titelloze debuut (1978) en concludeerden dat zelfs een Van Halen ouder en wijzer wordt, trouwt en kinderen krijgt, met drank en drugs stopt. In 1995 is een nieuw album zowaar de belangrijkste reden dat de groep publiciteit krijgt.

Van Halen en aanhang (een man, vrouw en kind of twintig) verblijft tijdens haar Nederlandse promotiebezoek in The Grand, een duur en beslist niet rock & roll-hotel, gehuisvest in het voormalige Amsterdamse stadhuis. Dat iemand voor een portie zoute haring de straat op moet, is tot daar aan toe maar Eddie wacht ook nog zonder

morren een uur op een alcoholvrij biertje; de tijden zijn werkelijk veranderd.

Tussen telefoontjes van familieleden en vrienden door buigen de gebroeders zich over een selectie CD-singles van Nederlandse artiesten, die recentelijk hoog in de hitparade vertoefden. 'Wat, geen Normaal?' Nee, maar wel... *Dromen Zijn Bedrog* van **Marco Borsato** en *I Will Survive* van de **Hermes House Band**. Beide nummers worden door Eddie snel afgedaan: 'Het klinkt precies als dansmuziek uit het *Flashdance*-tijdperk. Dit geluid is al vaker populair geweest en het verbaast me niet dat het nu weer succes heeft. Alles komt toch terug in de muziek. Alleen rock & roll overleeft alles.'

Maar ook rock & roll is aan modes onderhevig. Een paar jaar terug stonden de Billboard-lijsten in het teken van de Whitesnake-versie van rock & roll, nu is het 'alternatief' wat de klok slaat.

Alex: 'Dat is waar, maar er zijn ook artiesten die zich niets aantrekken van wat er in de mode is en toch goed ►

**'Julie
krijgen
wel van
alles wat
in de
hitparade,
hè?'**

▷ verkopen. Zoals wij, bijvoorbeeld. Wij hebben nog nooit een trend gevolgd. Man, toen wij een contract probeerden te krijgen was de hele platenindustrie gefixeerd op punk en disco. Ga maar na. Wij bleven dus optreden en optreden en optreden, al moesten we zelf een podium timmeren. Demo's hadden we al snel achterweg gelaten. Zorg dat het publiek het naar de zin heeft, dat is het enige dat telt. En op een avond hadden we geluk en liepen de goede mensen binnen...'

Marco's Nederlandstalige voordracht wekt nog enige verbazing, evenals de in het arrangement aanwezige rockgitaar: 'Haha, dansmuziek met een gitaar,' zegt de man die Michael Jacksons *Thriller* van een spetterende solo voorzag.

Borsato heeft alle verkooprecords gebroken. Als hij over straat gaat, rukken de vrouwen hem de kleren van het lijf.

Alex: 'Heeft hij misschien een assistent nodig?'

In het blokje 'eigentijdse dansmuziek' horen we de Nummer Eén van dat moment, *No Limit* van *De Smurfen*, de Nummer Twee, *Wonderful Days* (hun spelling) van *Charly Lownoise* en *Mental Theo* en *No One* van *2 Unlimited*.

Alex: 'Techno is hier erg populair, hè? Je hebt hier ook veel meer dansclubs dan in Amerika. Dan in Los Angeles tenminste, waar wij wonen. Ze zijn er wel hoor, raves, maar...'

Eddie: 'Wát zijn er?'

Alex: 'Raves. Zo heet dat. Maar rockclubs domineren nog steeds het uitgaansleven bij ons. Dat heeft natuurlijk te maken met de platenindustrie en het grote gevecht om platencontracten. Raves worden door kids uit alle culturen bezocht, voor zover ik weet, van Mexicaans tot zwart tot blank.'

Deze nummers doen het in Nederland goed bij jonge kinderen. Wat doet het goed bij jullie zoon-tjes?

Eddie: 'Mijn zontje is fan van The Cranberries.'

Alex: 'Die van mij is gek op The Power Rangers. Maar hij verrast me soms. Toad The Wet Sprocket vindt hij goed. En Joe Cocker. Maar dan niet alles, hè. Slechts een paar liedjes. Hij is vijf jaar! Ik vond altijd alle nummers van mijn favoriete groep mooi.'

Herinneren jullie je specifieke muziek van toen jullie nog in Nederland woonden? Jullie komen uit een muzikaal gezin.

Eddie: 'O ja! Onze vader speelde klarinet bij de luchtmachtkapel en de Snip en Snap Revue. Uren liepen we met potten en pannen rond de tafel te marcheren, terwijl hij zijn platen met marsmuziek draaide. Verder hadden mijn ouders veel klassiek. De Nederlandse radio bood weinig rock & roll, aan het begin van de jaren zestig.'

De broertjes (links Eddie, rechts Alex) met vriendjes Michael en Sammy: 'Wat, geen Normaal?'

Alex: 'Toen we naar Pasadena verhuisden, hoorden we opeens The Beatles op de radio. En The Dave Clark Five, geweldig! Ik wil niet zeggen dat dat de reden was dat we zelf muziek wilden gaan maken, maar... Je moet weten, we speelden allebei piano, hoorden altijd muziek thuis. Het zal wel een beetje in ons bloed gezeten hebben. De piano hielden we snel voor gezien, dat wel...'

Jullie ouders steunden jullie ook later?

Alex: 'Mmmmjaaaa.'

Eddie: 'Jongens, niet te hard!'

Alex: 'Terwijl er steeds meer mensen, met steeds meer versterkers, het huis binnen kwamen...'

Eddie: 'Mijn moeder vroeg me altijd waarom ik zo'n hoog, huilend geluid uit mijn gitaar moest halen.'

De live-versie van *Niemand In De Stad* van *De Dijk* (bonustrack op de single-CD *Laiend Vuur*) kan de goedkeuring van de broers wegdragen. Eddie: 'Good time rock & roll. Ik heb een vriend in L.A. die in zo'n bandje speelt. En als iemand als Huey Lewis er succes mee heeft, waarom dan een ander niet?'

Can't Resist van *The Pilgrims* was in de week voorafgaande aan dit gesprek maar liefst zestien maal op Radio 3 te horen. De zang van Reniet Vrieze, in het verleden wel getypeerd als 'on-Nederlands goed', valt op.

Alex: 'Waar doet hij me aan denken? Bowie?'

Eddie: 'Nee, hier niet meer, het is meer... Bruce!'

Alex: 'Dat hele nummer is Bruce Springsteen.' (Hij zingt de gitaarmelodie mee.) 'Goede stem, hoor. Nu moet hij nog wat aan zijn toonhoogte werken, hahaha. Nee serieus, het is toch zonde om met zo'n stem alleen laag te zingen?'

Eddie: 'Jullie krijgen wel van alles wat in de hitparade, hè?'

Inderdaad. Zoals de *Dikke Lul Band*. Eddie (na

dertig seconden *Dikke Lul*): 'Is dat het? Dat klinkt als een vies liedje dat mijn zontje zou kunnen verzinnen. Was het een hit?'

Nummer Eén.

Alex: 'Ach, het is wel grappig. Wat is de opvolger, *Grote Kut*? [hilariteit]

Eddie: 'Wacht, wat zingt-ie daar?'

Travestiet, travestiet, travestiet-tiet-tiet.

'O man...'

Je hebt pech dat ik Fuk U In The Ass van The Outhere Brothers niet bij me heb...

Eddie: 'Bestaat dat nummer echt? Ja, dat was nog veel beter geweest. In het Engels — dat had ik mee naar huis willen nemen.'

Alex: 'Zoets kan alleen in Holland, man, alleen in Holland...'

Om de zaak nog enigszins in balans te brengen, sluit *Urban Dance Squad* de luistersessie af. Bij het begin van *Demagogue* gaan de heren rechttop in hun stoel zitten en wordt er breed lachend meegeknipt. Dat verandert zo gauw Rude Boy zijn rap inzet... Eddie: 'Dat had hij nou niet moeten doen. Waarom zingt hij niet? Hij verpest dat nummer!'

Alex: 'Ik ben ook niet zo'n rapfan, maar dit bevat me wel, vooral ritmisch gezien. Een lekkere groove. Nogal Chili Peppers, vind je niet?'

Eddie: 'Goed gitaargeluid, hoor. Ach, wat de zanger doet is niet slecht, maar het is gewoon mijn smaak niet. Ik houd gewoon niet van rap. Geef mij maar Peter Gabriel of Tori Amos.'

Is er iets dat jullie als souvenir zouden willen houden?

Alex: 'Ja, Urban Dance Squad. Enne...'

Eddie: '...de Dikke Lul Band, natuurlijk.'

Natuurlijk.